

Film i Glostrup Bio

Medlemsblad for Sofarækken

Nr. 46 - juni 2009

**Henning Sprogøe fortæller
Formiddage i BabyBio
2009 - et stort filmår**

Film i Glostrup Bio

er medlemsblad for Biograf-foreningen Sofarækken og Glostrup Filmklub for Børn og Unge.

Ansvarshavende:
Henning Richard Jensen

Redaktør:
Holger Pedersen
redaktionen@glostrupbio.dk

Tryk: Foreningsbureauet,
Glostrup Fritidscenter.
Oplag: 650.

Formandens klumme

SIDE

3

Rekord i 2008 - og det fortsætter!

3

Henning Sprogøe fortæller

5

Formiddage i Babybio

19

**Se bladet i farver på
www.glostrupbio.dk**

Biografforeningen Sofarækken

Formand :

Henning Richard Jensen, Brandsbjergvej 36, 2600 Glostrup
4494 6610 / formand@glostrupbio.dk

Glostrup Bio

Bryggergårdsvej 2
2600 Glostrup
Billetter: 4396 0201 og www.glostrupbio.dk

Biografleder Lotte Warming.
4396 0806 / glostrupbio@glostrupbio.dk

Støt vores samarbejdspartnere

Formandens klumme

8. marts 2009 var der generalforsamling i biograf foreningen Sofarækken. Det var det første, efter at vi havde fået ”foden under eget bord”.

I de sidste 8 år er biografen blevet drevet i samarbejde med Glostrup Kommune, men fra 1. juni 2008 overgik det fulde ansvar for selve driften til Sofarækken. Ikke mindst derfor var det jo spændende at se årets resultat.

Det går rigtig godt for biografen. I 2008 afvikledes over 700 forestillinger, og der blev solgt ca. 30.000 billetter - en fremgang på 41,36 % i forhold til 2007. Som det fremgår herunder, ser fremgangen ud til at fortsætte også i 2009.

Der er ofte danmarkspremiere i Glostrup Bio. I 2008 skete det 14 gange og tendensen fortsætter i 2009. Der er stor interesse for vores særlige forestillinger som Seniorbio og BabyBio, ligesom biografens faciliteter i stigende omfang bliver benyttet af firmaer og institutioner. Billedet herover er fra et lukket arrangement med Chris MacDonald.

Vi kan glæde os over den fortsat store lokale interesse for biografen. Ved årsskiftet havde Sofarækken 452 medlemmer, mens Børnefilmklubben slår alle sine rekorder med hele 238 medlemmer.

Børnefilmklubben skifter navn til *Glostrup Filmklub for Børn og Unge* og planlægger fra denne sæson at fordoble forestillingerne, således at der vises film for to aldersgrupper samme dag. Sæsonen starter i oktober, og der fortælles mere i næste nummer.

Fra os alle i biografen ønskes du en god sommer, hvor vi håber at se dig i biografen rigtig tit.

Henning Richard Jensen

Hent dit medlemskort

Når du har betalt kontingent, som fortsat er 125 kr. for et år, kan du hente dit nye medlemskort i caféen i biografen senest en uge senere.

Rekord i 2008 – og det fortsætter!

2008 blev et fantastisk godt år for de danske bioografer. Der blev solgt mere end 13 millioner billetter. Dette er ca. 10 % flere end i 2007. Stigningen skyldes for en stor del den stærke interesse for danske film, som har stået for en tredjedel af de solgte billetter. Ved årsskiftet havde branchen nogle lidt forsigtige vurderinger med hensyn til udsigterne for 2009. I Glostrup Bio har vi også budgetteret forsigtigt, men allerede i første kvartal 2009 er pessimismen gjort til skamme. I branchen og i Glostrup!

Faktisk er de første måneder gået endnu bedre end året før. Med de mange spændende film, der er på vej, er det realistisk, at vi får endnu et rekordår. Også i Glostrup Bio.

Eftersom dette blad udkommer kvartalsvist, er det desværre ikke muligt at bringe en fyldestgørende plan for repertoireet i hele næste periode. Der henvises derfor til www.glostrupbio.dk, hvor repertoireet for det nærmeste par måneder kan ses. Alternativt henvises til annoncerne i Folkebladet.

Vi kan dog her løfte sløret for noogle af de mange filmoplevelser, du kan se frem til i Glostrup Bio hen over sommeren.

- 29. maj har vi premiere på *The Reader*. Filmen handler om teenagerdrengen, der forelsker sig i den modne kvinde (Kate Winslet). Historien er alt andet end banal, fordi det viser sig, at kvinden skjuler en belastende fortid. De aktive i biografen har allerede haft mulighed for at se denne film til en forpremiere.
- 1. juni har vi danmarkspremiere på animationsfilmen *Ice Age 3*. Børn og barnlige sjæle kan glæde sig til igen at møde Manny, Sid, Diego, Scratten og alle de andre i et nyt forrygende eventyr.
- Fra 8. juni vises *Baader-Meinhof Komplekset*, der sætter fokus på den tyske terrorcelle. Den kommer meget apropos i forlængelse af den danske film om *Blekingegadebanden*, som vi viste i maj.
- 12. juni har vi Danmarkspremiere på *Sorte kugler* med komikeren Anders Mathessen. Det skal nok blive muntert. Fra samme dag viser vi *Gran Torino*, hvor Clint Eastwood spiller en stivnakket veteran fra Korea-krigen, der prøver at hjælpe en fyr, der har stjålet hans bil – en Gran Torino Ford fra 1972.
- Fra 26. juni vises kærlighedsfilmen *Young Victoria*, der handler om den lille kvinde, der var dronning over en stor del af verden fra 1837 til 1901.
- Den 17. juli bliver en begivenhed i biografen, når der er danmarkspremiere på den sjette film om Harry Potter: *Harry Potter og halvblodsprinsen*. I Glostrup Bio vil vi gøre noget særligt ud af denne begivenhed.

Mænd der hader kvinder var den største filmsucces i Glostrup Bio i 2008.

I løbet af efteråret kommer fortsættelsen, der ligeledes er baseret på Stieg Larssons berømte trilogi. I de sidste to film følger vi i endnu højere grad Lisbeth Salander og hendes dramatiske historie og meriter.

Henning Sprogøe fortæller

Min nethinde mangler at se Glostrup Bio!

Redaktøren havde skrevet til Henning Sprogøe for at lokke ham til at stille op til et interview. I mailen stod, at interviewet kunne ske efter hans ønske både med hensyn til tid og sted. Det kunne jo f.eks. være i Glostrup Bio. Svaret indløb hurtigt: *"Jeg synes vi skal mødes. Jeg vil jo gerne se Glostrup Bio, da min nethinde mangler den"*.

I næste scene mødes vi en formiddag til BabyBio i biografen. Henning Sprogøe ankommer en halv time før filmens start på cykel fra Vanløse, hvor han bor.

Vi drysser rundt blandt mødre, dagplejemødre, enkelte mænd og mange småbørn. Henning Sprogøe kommer rundt i alle hjørner af biografen.

Da Keld, der næsten altid har vagten ved Babybio, har sat filmen i gang, står vi lidt i operatørrummet ved den snurrende maskine.

Henning Sprogøe har prøvet alle sider af filmverdenen. Han har været både foran og bag kameraet og har også beskæftiget sig en del med biografverdenen. Han har såmænd været operatør engang. Vi er begge fascinerede af filmens magi på lærredet og teknikken bag det hele.

Derefter går vi ind i Edith Langebeks pæne stue, som nu er biografens mødelokale. Henning har medbragt nogle private billeder, der især viser glimt fra optagelserne. Nogle af billederne er taget af Nordisk Films navnkundige still-fotograf, Rolf Konow, og de har ikke før været offentliggjort.

Sprogøe får sig herover en sludder med bl.a. Hanne i caféen. Han hilser også på biografleder Lotte, der er på vej ud af døren sammen med Jane Lykke fra Vig Bio. De to damer skal til møde i branchen.

Vig Bio er ligesom Glostrup Bio foreningsdrevet. Jane Lykke er formand for FMMB (Foreningen for Mindre og Mellemstore Biografer), hvor Lotte er sekretær. FFMB samarbejder med paraplyorganisationen DB (Danske Biografer), hvor Lotte og Jane også er i bestyrelsen.

Fra kabeltriller til Ballings assistent

Du startede indenfor filmbranchen på Nordisk Film med en masse praktiske gøremål som at trille kabler og den slags. Du kom senere til at assistere flere filminstruktører, bl.a. Tomas Villum Jensen, Lone Scherfig og – især vel nok – Erik Balling.

Inden jeg kom på Nordisk, lavede jeg nu også praktiske ting. Jeg var en tid på Bristol Teatret på Strøget hos Morten Grunwald. Som militærnægter fik jeg et job, hvor jeg i starten gjorde rent, ordnede toiletter og rev billetter om aftenen.

Det var faktisk der, jeg først fik lyst til at nærme mig faget.

Om aftenen, når Grunwald var gået hjem, kiggede jeg i de engelske manuskripter, han havde fået tilsendt. Det syntes jeg var spændende.

Ellers er det rigtigt, at jeg startede på Nordisk Film med at rulle kabler, hente kaffe og smøre leverpostejmadder. Jeg blev af Bo Christensen ansat på prøve i 3 måneder. Derefter blev jeg fastansat i forbindelse med *Olsen-banden går i krig* (nummer 10). Under optagelserne var jeg så ham med klaptræet, der skulle hjælpe Balling med alt, hvad der faldt for.

Jeg var også med på de 12 midterste afsnit af *Matador*, hvor Balling blandt andet gav mig en særlig opgave. Han forventede, at skuespillerne kunne deres replikker inden optagelserne. Når de tidligt om morgenen var i gang med at sminke sig, var det mit job at gå over og banke på deres dør og spørge, om jeg skulle gennemgå deres replikker med dem. Det ville mange gerne have, og så kørte vi igennem dagens pensum. Mange af dem havde jo spillet aftenen før og var kommet sent i seng.

Man mødte som regel kl. 6 på *Matador*!

De nye billeder er taget af redaktøren under interviewet.

Billedet på forsiden af bladet er fra optagelsen af *Olsen Banden går i krig*. Ud over Sprogø far og søn (med klaptræet) ser vi lydmanden Stig Sparre Ulrich.

Foto: Rolf Konow, Nordisk Film.

Balling var jo kendt som en alvorlig mand under optagelserne. Hvordan var det for en mild og munter mand som dig at være hans assistent?

Det gik meget fint. Jeg var jo på dette tidspunkt 23-24 år, og når man møder sådan en fyr som Balling, mærker man jo straks, at han ikke bare var kongen på stedet – han var kejseren!

De fleste sagde ”De” og ”Hr. Balling” til ham, men jeg sagde nu hurtigt ”du”. Jeg kendte ham ikke meget i forvejen, og jeg var ikke vant til at sige ”De” til nogen.

Han havde det system, at han altid ventede på, at den anden sagde ”De” eller ”du” først. Han gik pænt og sagde velkommen, men undgik omhyggeligt at vælge tiltaleform. Når man så selv var kommet til at vælge, brugte han det fremover. Hvis der var kommet en høflig ung mand og havde spurgt: ”*Ved De, hvor jeg må stille min cykel?*”. Så var man Des derfra.

Vi to var altså dus fra start, men jeg sagde nu aldrig Erik til ham.

Han behøvede ikke hævde sin autoritet; den lå i rummet omkring ham og over hele studiet. Det lød pludseligt: ”*Nu kommer han*”, og så blev der helt stille. Han virkede altid meget sammenbidt. Han gik meget op i, at filmene skulle være i orden på alle måder. Der var simpelthen ikke tid til at lave pjat og at være særlig social.

Skuespillere – også min far – kunne jo godt være lidt pjattede. Balling grinede da med, men han var også god til at få dem bragt i ro med det samme.

Hvordan havde din far det med Balling?

Min far og Balling var vilde med at arbejde sammen. De havde nogle diskussioner om politiske emner og den slags. Også lederskab så de noget forskellig på. Min far var meget engageret og tolerant omkring sin opfattelse af kultur og menneskers forskellige måder at kreere på. På et tidspunkt fik Nordisk Film en ny chef, Jens Jordan, og ham var der ikke mange af de kreative folk, der kunne lide. Vi syntes, at han var en iskold ”finansbaron”. Det så Balling helt anderledes på.

De kunne skændes, men de var gode venner til det allersidste og meget afhængige af hinanden. De kunne give hinanden meget, og de inspirerede hinanden dybt.

Ballings mokkakop

Jeg husker en episode fra den første tid, jeg var der. Jeg var jo ansat som Ballings assistent, men han vidste jo godt, at sønnens far også var på arbejde. Så var Balling jo kvik nok til at regne ud, at det ikke var helt givet, hvem sønnen nu ”læned sig op af”. En dag efter frokost kom Balling op fra sit kontor og gik ned på scenen, hvor jeg sad og snakkede med min far og nogle af de andre. Balling gik forbi, men stoppede pludseligt op og vendte tilbage og sagde til mig: ”*Det er altså mig, du skal arbejde for!*”.

Det var underforstået, at jeg ikke skulle sidde og pjatte med holdet, så jeg mistede fokus på, hvad jeg egentligt var der for. Hans beskeder var meget korte og meget klare, og han vidste præcist, hvad tiden skulle bruges til.

Balling havde sine ritualer. Han mødte altid meget tidligt og før resten af holdet. På Nordisk Film var det altmuligmanden Gunnars job straks fra morgenstunden at komme med en Tuborg til ham. Så gik Balling rundt en halv times tid alene, og derefter var det min opgave at komme over med en bestemt mokkakop med kaffe og to små sukkerkvalde til ham. Der skulle ikke snakkes. Jeg stillede den, og han sagde ”ah” og brummede lidt. Så gik jeg igen. Nu var hans dag begyndt. Han havde en tro på, at hvis disciplinen var der – også i de små ting – blev det en god dag med optagelserne. Han ville have absolut kontrol.

Fra optagelse af Midt om natten (1984). Henning Sprogø arbejdede også her sammen med Balling og spillede rollen som Knold i filmen.

Her gøres han klar til en af filmens slagsmål. Foto: Rolf Konow, Nordisk Film.

Olsen-bandens allersidste bedrifter

Foto: Rolf Konow, Nordisk Film

Du var med i baggrunden ved den allersidste Olsen-bande film, Olsen-bandens Sidste bedrifter (1998). Din far var nølende gået med til at spille Egon Olsen en allersidste gang. Var det slemt at være med?

Det var ikke slemt under optagelserne. De havde det godt og var glade.

Nordisk Film tiggede, og min far lod sig overtale – ikke mindst af Poul Bundgaard. Han gik nok mest med, fordi de tre så skulle være sammen igen. Han var dog ked af, at Balling ikke var på projektet mere. Det så han som en advarsel om, at det måske ikke ville gå så godt. Min far havde i nogle år ikke arbejdet som skuespiller, og efter filmen sagde han definitivt stop.

Han syntes bagefter ikke, at filmen skulle have været lavet. Han gik ikke rundt og var bitter over det, men han syntes, at de var blevet for gamle. Særligt Poul Bundgaard skrantede meget. Men i det øjeblik, de tre gamle venner var sammen igen efter de mange år, var det det samme pjat og ballade, der var mellem dem. Det blev naturligvis en tung produktion, fordi der var så meget sygdom og hele to dødsfald.

Vi har altid haft en historie hjemme i familien om Gøg og Gokke. Efter deres storhedstid skulle de jo også tjene penge, da de blev ældre i 1940-erne. De var faktisk ludfattige, men turnerede i Europa for at reklamere for deres nye film (den sidste kom i 1951). De var blevet gamle og tunge, og folk betragtede dem nærmest med afsky. Denne skrækhistorie har ofte været omtalt hjemme i familien: ”Åh, bare det ikke bliver sådan med Olsen-banden!”.

Det gjorde det jo så næsten, men filmen blev da en realitet. Men den er altså ikke god, og personligt bryder jeg mig ikke om den. Den er tung og ikke sjov, og jeg synes det er synd at se, at de tre knokler så meget, når man kan se, at de ikke rigtigt kan mere.

Sin egen farfar

I Olsen Banden Junior spillede du din egen farfar. Gjorde du da meget for at ligne din fars rolle, eller måske antyde, hvorfor Egon Olsen blev en sådan fantast og kriminel?

Nej. Jeg havde hørt så meget om, hvor meget jeg ligner og lyder som min far. I min rolle sidder jeg jo i cellen med bowler og cigar. Hele fidusen var jo, at sønnen har savnet sin far så meget, at han har overtaget hans vaner. Sidst i filmen sætter Olsen senior (altså mig) bowleren på hovedet af sønnen (Egon Olsen) med en bemærkning om, at det nu er ham, der skal bære den videre. Jeg gjorde mig ikke umage for at lige min fars fremstilling af rollen, men jeg fandt da ud af senere, at jeg gjorde det alligevel.

Billede fra filmen, hvor Henning Sprogø bliver instrueret af Peter Flindt.

Foto: Rolf Konow, Nordisk Film.

Naturligvis var jeg castet til rollen på grund af ligheden. De ringede fra Nordisk Film og sagde, at det var med lidt dårlig smag i munden, at de ønskede mig i rollen. De synes bare, at det var så oplagt.

Jeg synes selv, at Egon-figuren er genial, og jeg kunne godt lide filmene og at være med til at lave dem.

Nu har jeg været vant til, at der på vejen blev råbt efter mig ”*der går Egons søn*”. Nu kunne jeg så håbe, at man i stedet ville råbe ”*Der går Egons far*”.

Nogle scener fra Olsen-banden Junior er optaget i Glostrup Bio den 15. august 2001.

Da der skulle findes en biograf, der med enkelte indgreb kunne illudere 1950'erne, valgte Nordisk Film Glostrup Bio. Det var før ombygningen af foyeren i 2002.

Flere af Sofarækkens aktive var med som statister.

Jeg vil gerne instruere en film

Du har virkelig været rundt i manegen. Du er skuespiller og lærer, og du har været instruktørassistent, produktionsassistent, caster ... og meget andet. Hvad ville du egentlig helst lave, hvis du kunne vælge på alle hylder?

Lige nu underviser jeg i Århus kommende skuespillere og er censor ved optagelsesprøverne. Det er meget spændende. Da jeg var instruktørassistent, havde jeg det med at holde øje med skuespillerne og spørge mig selv ”*hvorfor gør han det?*”, ”*hvad vil hun med det?*” og ”*hvordan kunne dette blive tydeligere fremstillet?*”. Det kan udlægges således, at jeg måske altid gerne har villet lave undervisning. Det tror jeg egentligt ikke. Det kan også betyde, at jeg gerne vil instruere noget mere. Det vil jeg gerne, men jeg har endnu ikke rigtigt fundet ud af, hvordan jeg kommer i gang med det.

Hver gang jeg er kommet i nærheden af at instruere film eller har skrevet noget til en film, er det bare ikke blevet til noget. Et eller andet sted går det i stå – og jeg ved ikke hvorfor. Måske mangler jeg den rigtige historie eller bare en eller anden form for nødvendighed i det, således at jeg finder ud af at ”*nu er den der!*”.

Hver gang, jeg ser noget nyt, tænker jeg, at det vil jeg prøve. Jeg bliver ved med at kaste mig ud i nye ting, og bliver aldrig helt tilfreds. Der er så mange ting, man kan, men prisen er måske, at man ikke kan én ting 100 %.

Jeg kunne egentligt også godt tænke mig at få en biograf, og jeg kigger mig da lidt rundt efter en ledig.

Jeg arrangerede en forestilling i den ellers nedlagte Vanløse Bio (nu frikirke) i kulturbyåret 1996. Vi viste *En tosset Diktator* med Marx Brothers. Det har altid været en drøm for mig at få en biograf, men det er jo langt fra sikkert, at det bliver til noget.

Billedet er fra den gamle Lyngby Bio, som blev revet ned umiddelbart efter. Det er fra den første af filmene om Anja & Victor. Jeg sagde til instruktøren Tomas Villum Jensen: ”Må jeg ikke nok sidde og sælge billetter i den scene, der foregår i biografen?”. Jeg sad så derinde uden at skuespillerne - her er det Robert Hansen - vidste det. Det kom nu ikke med på filmen.

Foto: Henrik Ploug.

Ove Sprogøes spillestil

Min far fik lov til at spille utallige roller på teater, film og tv. Måske drømte han alligevel om roller, han ikke fik. Det er vist sådan, at en skuespiller altid drømmer om at få lov at spille de roller, han tror, han aldrig kommer til at spille. Der var naturligvis roller, som min far var bedre til end andre.

Jeg så for nyligt *Café Paradis* med Ib Schønberg og Poul Reichhardt. Jeg tror ikke, at min far ville have kunnet spille nogen af de to forsumpede figurer. Især den måde, Ib Schønberg gik ind i sin rolle på, kunne min far ikke gennemføre.

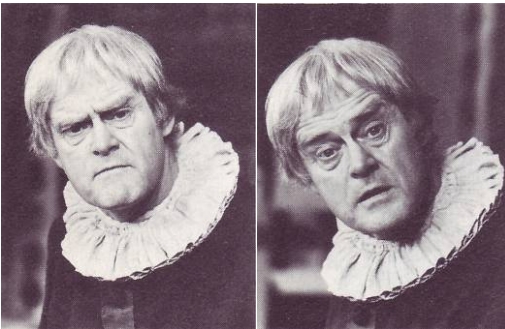
Han lagde altid en lille afstand til det, han lavede, for ligesom bedre at kunne skildre figuren. Denne distance var et af hans varemærker.

Han var ikke optaget af *method acting*, som præger moderne filmskuespillere, men var nok mere præget af Brechts tanker om ”verfremdung”. Denne metode betyder, at man i rollen skildrer en person i stedet for at gå helt ind i karakteren.

Alle billeder på denne side er fra Niels Birger Wamberg's: *Teatret i Nørregade* (Folketeatret), hvor Ove Sprogøe spillede et hav af roller.

Han ses her sammen med (fra oven) Osvald Helmut, Lis Løwert, Preben Uglebjerg samt Karl Stegger og Lene Larsen.

Herunder to grimasser fra Molières *Den Gerrige*.

Nøddebo Præstegård – eller Nicolai II

Din første store rolle efter teaterskolen var som Nicolai i Nøddebo Præstegård i 1984. Det er nøjagtigt ligesom din far, der havde denne rolle – også i en årrække – fra 1945. Det har du vel næppe oplevet? Hvordan var det at træde så direkte i sin fars fodspor?

Henning Sprogø ligner på det sort/hvide billede sin far til forveksling.

Det er Ove herover og Henning til venstre - hvis nogen skulle være i tvivl!

De to piger er Linda Laursen og Dorthea Hermann.

Foto: John Lindskov, Folketeatret.

Det var nu ikke min debut. Min egentlige debut var i Simon Rosenbaums Fredericia-revy. Men rollen som Nicolai var min første rolle på Folketeatret, og jeg fik den året efter, at jeg var færdig på teaterskolen.

Det var sjovt at være med i *Nøddebo Præstegård*, men det var irriterende i starten. Jeg blev ringet op af Preben Harris, efter at han havde set mig spille med i *De tre Musketerer* på Bådteatret. Jeg kom så til møde med Harris og tænkte: ”Gud, jeg skal ind på Folketeatret. Det bliver spændende det her!”. Vi snakkede hyggeligt, og så sagde han til sidst: ”Nå, men jeg skal jo også lige spørge dig, om du har lyst til at spille Nicolai i *Nøddebo Præstegård*”. Så blev jeg jo meget skuffet, fordi jeg tænkte, at han nok ville se, om jeg kunne præstere noget af det, min far havde vist i denne rolle. Dårlig smag!

Jeg blev dog enig med mig selv om at gøre det alligevel. Den figur havde jeg jo ofte set som barn, og den havde gjort et stort indtryk på mig. Hvis jeg kunne være med til at videregive den oplevelse og give andre fornøjelsen, så ville det da være fint for mig. Da jeg så lavede den, blev det en kæmpeoplevelse for mig. Det er noget af det sjoveste, jeg har lavet. Vi fik lov til at udvide rollerne lidt inden for nogle rammer, som Harris satte.

Jeg spillede rollen i 6-7 år med en anden juleforestilling ind imellem. Vi var også på turné med *Nøddebo*. Det gav meget PR postyr. Det hører jo med, men det var lidt for meget for mig.

Alle dine roller har stort set været yndefulde og muntre, og du har også spillet revy. Har du det lidt som Carl Alstrup, der altid drømte om at spille Kong Lear og den slags?

På Folketeatret spillede jeg jo mest de lettere roller, men der var da også nogle tungere. Jeg har også spillet med i en hel del moderne dramatik. Det har nok ikke været de helt store karakterroller, og jeg har ikke nogen drøm om at spille *Kong Lear*.

I virkeligheden har min største karakterrolle nok været rollen som chef for Folketeatret!

Henning Sprogø var tilknyttet Folketeatret som skuespiller i 18 år og har efterfølgende siddet i bestyrelsen. I den turbulente periode efter Preben Harris 30 år lange direktørtid var Sprogø teaterchef 2002-3.

Det er jo sjældent, at man tager billeder til en radioserie. Henning Sprogø ses her formummet i samspil med Olaf Ussing og Frits Helmuth i Rosens navn af Umberto Eco. Udsendelsen var så populær, at man tog nogle billeder på et kloster ude på Østerbro. →

Filmanmelder på 10 år

Du har lavet tv-programmer om film i flere omgange og skrevet forskelligt om emnet. Er du en passioneret filmnørd?

Jeg har altid gået meget op i film, og mit natbord består altid af bøger om film. Jeg er meget nørdet med skuespillere, instruktører og film, og hvor filmene kom op.

Jeg havde tidligt mine egne scrapbøger om film. Specielt biografannoncer og anmeldelser. Jeg anmeldte selv de film, jeg så fra jeg var 10-11 år. Jeg gav dem stjerner og anmeldte dem – altid afsluttende med ”synes jeg”. En dag kom forfatteren Henrik Stangerup, der også lavede en del filmkritik, på besøg hjemme hos os.

Han så mine scrapbøger og heri min anmeldelse af ”*The Greatest Story Ever Told*” (1965). Den var med Max von Sydow som Jesus. Jeg skrev: ”*God film, synes jeg!*”. Så tog Stangerup min bog og skrev tværs over: ”*Denne film er noget lort! Det kan vi godt blive enige om, ikke?*”.

Så fik den bare en sort plet i stedet for stjerner, og jeg fik besked om, at jeg ikke skulle tro, at jeg var så skide klog.

Privatliv som kendt

Din far og mor værnede meget om det private og lod ikke mange komme ind i huset på Amager. Hvordan har du det selv med det private og offentligheden?

Min far gav faktisk offentligheden mere indblik i privaten, end de fleste tror. Især i hans yngre dage, da vi var børn. Jeg har en hel del udklip fra ugeblade, hvor fotografer har været hjemme hos os, og vi drenge sidder på skødet af min mor og så videre. Her viser far sine mange malerier, og der viser mor sit køkken frem.

Den sidste udsendelse om ham, som Poul Martinsen lavede, foregik da også i hjemmet. Da stod han såmænd og vaskede op.

Det er lidt en myte, det med hans lukkethed. Men det er da rigtigt, at han havde en lang periode, hvor han lukkede mere af, fordi han syntes, at det blev for meget.

Jeg har selv nogle grænser for, hvad jeg vil deltage i. For eksempel laver jeg ikke reklamefilm. Jeg blev spurgt for nogle år siden, om jeg ville medvirke i nogle kaffereklamer. Ganske vist er jeg storforbruger af kaffe, men jeg havde ikke lyst til at stå med en pose og sige: ”Den skal I købe”. Jeg ville have kunnet tjene 200.000 kroner om året i tre år, bare ved at lave de film, men jeg ville krumme tæer, hvis jeg så mig selv i den rolle.

Jeg er ikke interesseret i at vise mit privatliv frem, men det er ikke noget princip.

Her ses Ove Sprogøe i en af sine sjældne reklamefilm. Denne er fra 1956.

Du er vokset op med god kunst på alle vægge. Har det præget dig?

Jeg kan godt lide at se på kunst, men jeg har ikke brugt mange penge på det. Jeg har heller ikke haft lyst til at arve en masse billeder fra mine forældre. Jeg ville ikke bare overtage fars og mors billeder, fordi det på en måde ville være som at brænde deres hjem ind i mit. Mine brødre har mange af dem, og det ser da fantastisk ud der, hvor de hænger i dag.

Kunsten derhjemme har meget været musik. Mine forældre var ikke musikalske kendere, men de har lukket så meget op for interessen, at jeg selv er blevet musiker. Min mor var enorm god til at hjælpe mig frem med det, og hun købte mit første trommesæt for mig. Jeg betalte selv, men var ikke gammel nok til at skrive under på en købskontrakt.

Mit barndomshjem var præget af kunst på alle plan. Der gælder både bøger, musik, kunst, film og teater. Mine forældre var begge meget interesseret i det hele.

Et hjem uden fjernsyn, men med cykel

Hvordan var det at vokse op i et hjem uden fjernsyn?

Det var nu både/og. Min far var altid meget energisk. Når han kom hjem fra arbejde, ville han snakke og være midtpunkt. Han kunne ikke bare sætte sig ned og finde sig i, at andre havde overtaget dagsordenen. Min far læste op for min mor hver aften, og de ville simpelthen ikke bruge tiden på tv.

Det var ret klogt af dem. Hvis de havde haft et fjernsyn, havde de bare siddet og kigget på det hele tiden, for de var i virkeligheden enormt optagne af tv. Når de f.eks. var ude at rejse, var det første, de gjorde, at tænde tv-apparatet på hotelværelset. Også når far besøgte sin søster i Vanløse, blev fjernsynet altid tændt, hvorefter han sad og stirrede på det hele tiden.

Min far havde den tv-politiske holdning, at tv tog for meget af folks tid og tog for meget opmærksomhed fra andre ting. Dette mente han jo samtidigt med, at han i perioder levede af at medvirke i udsendelserne.

Fars fodspor

Som den eneste af dine brødre blev du skuespiller. Du er uddannet fra Statens Teaterskole i 1983. Da var du jo 30 år, så det var ikke bare den lige vej. Undervejs har du gået på universitetet og haft forskellige jobs. Lå der i dit hjem en tilskyndelse til at blive skuespiller – eller måske tværtimod?

Det, der lå i hjemmet var, at vi simpelthen ikke snakkede om dette. Min mor og far var klar over, hvor belastende det ville være for den, der havde lyst til at træde i fars fodspor. Det er jo et fag, hvor man hele tiden har risikoen for at blive dømt ude og at blive arbejdsløs i lange perioder. Jeg forsøgte faktisk at undgå skuespillerbranchen i mange år. Jeg ville hellere lave noget andet og ikke bare følge i min fars fodspor.

Jeg har imidlertid altid interesseret mig ekstremt meget for film og biografer – og for at lave fis og ballade. Men jeg var bange for at blive skuespiller, fordi jeg syntes, at de var nogle krukke og selvoptagne mennesker. De rendte hele tiden rundt og gjorde opmærksom på sig selv. Man skulle helst råbe lidt højere end de andre, og jeg sad og tænkte, at nu kunne de godt skrue lidt ned, så vi andre også kunne være der.

I min karriere har jeg senere mødt en masse skuespillere, som jeg er kommet til at holde meget af. Men jeg synes stadigvæk, at vi er sådan nogen, der hele tiden kræver opmærksomhed.

Den verdensberømte stumfilmstjerne Asta Nielsen ønskede på sine gamle dage at møde min far.

Han troppede op i hendes lejlighed på Frederiksberg – ude ved WindSOR biografen – og vi tre drenge var med.

Vi fik the af et meget smukt stel, som jeg arvede, da hun døde i 1972.

Asta Nielsen på sin 90-års fødselsdag 11/9-1971.

Får vi Fandens Oldemor fra dig?

Du er trommeslager i Return to Sender, og du har sunget fra tid til anden. Ligesom Frits Helmuth sang sin faders viser, får vi måske en skønne dag Fandens Oldemor med dig – den med Cigaretter, Whisky og nøgne pi'r?

Nej, den får I ikke af mig!

Jeg har engang overvejet at lave en kabaret eller noget lignende med min fars sange. Men jeg nåede frem til, at jeg jo aldrig nogen sinde kan lave det på samme måde. Selv om man måske opnår at gøre det godt, kan man jo ikke overhale det gode i folks minder.

Sven Holm havde på et tidspunkt en ambition om at lave en tv-serie om Dirch Passer. Dengang levede min far endnu, mens Dirch lige var død. Jeg blev spurgt, om jeg ville spille min far i de scener, der foregik i 1950'erne og 1960'erne, da ham og Dirch dannede et makkerpar. Det lød jo egentligt spændende, men jeg sagde nej tak. Jeg kunne pludseligt se en risiko for, at mit eget arbejdsliv ville forløbe med hele tiden at gentage det, min far havde været, fordi det havde fungeret så godt. Jeg havde lyst til noget andet end at spille Egons søn eller Dirchs gamle makker.

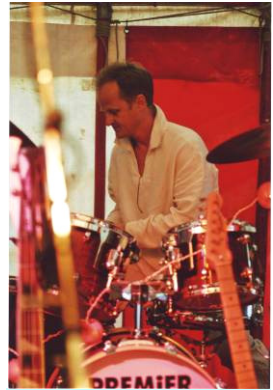
Fra min fars repertoire har jeg dog sunget en buket Scherfigsange, *Det er så sundt*, på Arbejdermuseet. Det var for knapt tre år siden – på Scherfigs 100-års dag – og jeg optrådte sammen med nu afdøde Holger Laumann og hans band.

Jeg fik lov at lave dem på min egen måde, og jeg fornemmede ikke, at folk bare sad og håbede på, at jeg skulle bryde ud i *Fandens Oldemor*!

Din far optrådte – set udefra – altid beskedent og ukrukket, og han var ikke ude efter meget offentlig opmærksomhed.

Jamen, han fik jo så opmærksomheden på nøjagtigt det modsatte. Han havde en masse principper med fjernsyn og cykling og sådan noget. Han lagde vægt på ikke at være særligt udadventt, men det gjorde jo så, at han bare fik dobbelt så meget opmærksomhed. Man kan jo ikke undvære opmærksomheden, for det handler jo i sidste ende om, at folk skal have lyst til at kigge på én.

Henning Sprogø samler på gamle filmplakater. Hvis nogen ligger inde med sådanne, formidler redaktøren meget gerne en kontakt.

Henning Sprogø er trommeslager i bandet Return to Sender, som han var med til at stifte helt tilbage i 1976.

Bandet eksisterer i bedste velgående.

www.returntosender.dk

ANGVA'S TECHNICAL MUSICAL TREASURE!

Eksposering kan da godt kilde lidt!

Du har det altså godt med at være vokset op i et hjem med en berømt far?

Det jeg er mest glad for er, at jeg har haft en far, som jeg godt kunne lide, og som jeg altid har været vild med. Han har hele tiden stået for noget godt og været meget anerkendt. Allerede da jeg var lille, kunne jeg mærke det. Hvis han gik på Strøget med min mor, og vi drenge var sakket lidt bagud, kunne vi hele tiden høre en hvisken ”*Se, der går Ove Sprogøe!*”.

Det er måske ikke alle indenfor faget, der har været så allround anerkendt som min far var det. Han var ikke alene respekteret for det, han stod for professionelt. Folk respekterede ham også for det, han stod for og for hans menneskelige egenskaber. Derfor har det aldrig været svært for mig at tale om min far, f.eks. i interviews. Jeg har jo altid vidst, at der ikke ville komme ubehagelige spørgsmål.

Det er da noget af drivkraften, at jeg fornemmede, at det også er et fedt fag at komme ind i - skuespillerfaget. Den form for eksposering kunne da godt kilde mig lidt. Det har da også været lidt en forbandelse på den måde, at jeg jo ikke kun kommer ud for at snakke om mit eget liv. Jeg har jo en baggrund, som ofte er årsagen til, at netop jeg bliver trukket frem. Bare man siger ordet ”Sprogøe” er det ligesom et *brand*. Så bliver jeg måske først vurderet på det, jeg laver lige nu. Men så havner vi uvægerligt altid der, hvor vi kommer ind på ”*Der var jo så også lige det med din far*”. Der er også nogen – især i den ældre generation, der starter med ham, og så måske først bagefter bliver lidt interesseret i det, jeg selv laver.

Det har jo også været din indgang til dette interview, ikke sandt?

Du kunne jo se, at der er en meget fin historie i min far med film- og biografhistorie helt tilbage til 1946, hvor han startede.

Skift ble til Brad Pitt! - formiddage i BabyBio

Overskriften er ikke et af redaktørens påfund. Det er formuleret af Rikke, der med sin mødregruppe er blandt de flittige brugere af BabyBio i Glostrup Bio.

BabyBio er et tilbud til mødre, fædre, dagplejemødre, mødregrupper, bedsteforældre og andre, der ønsker at se den aktuelle film, hvor den medbragte baby med barnevogn og hele udstyret er særligt velkommen. Ingen lader sig irritere af, at mødrene går en tur ind imellem - eller pludseligt må trøste eller skifte ble midt i forestillingen.

Operatøren Keld er her flankeret af Hanne og Annette fra caféen. De udgør (sammen med Helle, der har "fri" denne dag) - faktisk en fast stab, når der vises BabyBio.

Ved BabyBio vises en aktuell film kl. 10.30. Der er dæmpet lys i salen under hele filmen, og lyden er lidt lavere end sædvanligt. De mange barnevogne står i foyererne, udenfor eller inde i salen - ja næsten overalt, hvor sikkerhedsforskrifterne tillader det.

Rikke, hvis gruppe ses herunder fandt på det slogan, som fremgår af overskriften. Den fulde ordlyd er *Slip virkeligheden et par timer og skift ble sammen med f.eks. Brad Pitt!* Rikke går i BabyBio sammen med sin mødregruppe, der ud over Rikke og Mikkel består af Heidi og Victor, Tabitha og Viktor, Cornelia og Julian samt Maria og Karla.

Rikke fortæller:

Det var vores første tur i babybio. Det var en rigtig god oplevelse, da der er plads til børn og barnevogne, uden at det generer nogen.

Den eneste ulempe er, at børnene kan græde, når filmen er spændende, så man er nødt til at trøste dem, og dermed går glip af filmen et kort øjeblik ;-).

Vi har allerede planlagt den næste tur.

Hvilket ses på næste side! (red.)

Ditte, som ses herunder med datteren Aija, er i BabyBio for første gang. Faderen er også med, men var ved at købe forsyninger i caféen, da billedet blev taget.

Han ses med rød hue øverst på side 19 (red.)

Ditte fortæller:

Aija har også en storebror, men han er vist så lydfølsom, at vi ikke tør løbe an på, at han kan sove under en film, med dens mange lyde. Lillesøster Aija er helt igennem en 2'er. Nem og med overalt - ingen særlige hensyn der.

Det var da med en vis 'stolthed' at jeg bad kæresten om at tage overtøj på og komme med ud ad døren, for jeg havde en overraskelse: Vi skulle se intet mindre end "Mænd der hader kvinder"!!! Sammen! Ja, skat - den går i BabyBio - og lige her i Glostrup!

Vi synes at det er en superhyggelig biograf. Det skal nemlig helst være lidt retro.

Jeg var vild med at opleve, at det faktisk kan lade sig gøre: At nyde en film gående med en storpludrende glad og meget vågen ½års pigebarn på armen, frem og tilbage langs de bagerste tomme pladser.

Jeg har lokket min mødregruppe med næste gang, vi mødes.

God oplevelse at komme i BabyBio. Det er skønt at I gider!

